

Kniha Jóel a laodicejská církev adventistů sedmého dne – číslo třicet devět

Jeff Pippenger

2026-02-02

Číslo třicet devět

Vnitřní test závěrečného kamene omega, který následuje po vnějším testu základního kamene alfa roku 2024, vyžaduje vymezení „sýpky“ a „pokrmu“, jenž je v sýpce uchováván. Tento test je prorocký a má vnitřní i vnější linii pravdy. Jsou klenoty pozůstatkem Jamese Whitea, nebo jsou pravdami Božího slova? Jsou obojím.

Při 11. září byl Boží lid povolán, aby pojedl malou knížku a navrátil se k dávným stezkám Jeremiášovým, kde tehdy byly položeny základy. Při 11. září bylo zřejmé, že když bylo Janovi v jedenácté kapitole Zjevení řečeno, aby měřil, bylo mu řečeno, aby měřil dvě věci. Bylo mu řečeno, aby měřil jak chrám, tak i ty, kteří se v něm klanějí. Bylo mu řečeno, aby vynechal nádvoří 1 260 let pošlapávání svatyně a zástupu pohany. Svatyně a zástup jsou chrám a ti, kteří se v něm klanějí.

V roce 2023 znovu sestoupil tentýž anděl, který sestoupil při 11. září, odpečetil poselství Půlnočního volání, a poté v roce 2024 vnější základní zkouška toho, zda symbol Říma stále ustanovuje vidění tak, jako je ustanovoval pro millerity.

„Otevřená okna“ nebes označují příchod vnitřní omega zkoušky chrámu a výzvu k „návratu“. Zkouška vyžaduje určení dvou symbolů. Když třetí anděl přišel v roce 1844 a potom znovu 11. září, je Janovi řečeno, aby změřil chrám i ty, kteří se v něm klanějí, čímž je označeno prorocké dílo měření chrámu a bohoslužebníků v roce 2023. Malachiáš klade otázku, co je „sýpka“ a co je „pokrm“. Tytéž otázky v Millerově snu znějí: co je „schránka“ a co jsou „klenoty“.

Millerův sen označuje otevřená okna nebes jako místo, kde je církev vítězná ze Zjevení devatenácté kapitoly pozvednuta v bílém lněném rouchu, aby jela na bílých koních vojska Hospodina zástupů. Otevřená okna jsou místem, kde se vylévá Malachiášovo požehnání nebo kletba. Millerovo otevřené okno je místem, kde je odstraněna suť a klenoty jsou shromážděny do schránky.

První zmínka o nebeských průduších se nachází v příběhu o Noemovi, a když se tyto průduchy otevřely, přšelo čtyřicet dní a čtyřicet nocí. Když se průduchy otevrou, je na arše osm duší. Křest v Rudém moři uvedl čtyřicet let bloudění, dokud nebyl překročen Jordán. Když byl Kristus později pokřtěn na tom samém místě, byl vyhnán na poušť na čtyřicet dní. Když vstal z mrtvých, jak bylo předobrazeno Jeho křtem, učil učedníky čtyřicet dní, než vstoupil do nebe.

Když se církev promění z církve bojující v církev vítěznou, bude třicetiletý král David kralovat po čtyřicet let. Církev vítězná je představena prorokem, knězem a králem. Prorokem, jemuž bylo třicet let, když započal svou službu trvající dvacet dva let, byl Ezechiel, a tuto službu začal, když se otevřela nebesa.

I stalo se ve třicátém roce, ve čtvrtém měsíci, pátého dne toho měsíce, když jsem byl mezi zajatci u řeky Kebar, že se otevřela nebesa a spatřil jsem vidění Boží. Ezechiel 1,1.

Ve třiceti letech začal Josef kralovat jako kněz a byl postaven tváří v tvář východnímu větru islámu, jenž přinášel stupňující se krizi, která Egyptu, draku, který leží v moři, umožnila zavést jednotnou světovou vládu. V oné krizi Josef shromáždil potravu do sýpek.

V červenci roku 2023 zazněl hlas na poušti; tehdy Lev z pokolení Judova začal odpečetovat poselství půlnočního volání. V roce 2024 základní vnější alfa zkouška oddělila dvě třídy a proces odpečetování pokračoval. Nyní, v roce 2026, přišla chrámová vnitřní omega zkouška, která opět oddělí dvě třídy.

Posvátný týden, v němž Kristus jako Posel smlouvy potvrdil smlouvu s mnohými, je nádvoří a svatyně. Období od 22. října 1844 až do chvíle, kdy Michael povstane (jak učinil na konci onoho posvátného týdne, když byl Štěpán ukamenován), je Nejsvětější místo. Jarní svátky byly naplněny v posvátném týdnu a jsou alfou svátků; podzimní svátky pak — troubení na první den, Den smíření desátého dne a poté svátek stánků od patnáctého do dvaadvacátého dne — jsou omegou svátků.

„Stejně tak musejí být i předobrazy vztahující se k druhému adventu naplněny v době určené symbolickou službou. V rámci mojžíšského systému docházelo k očištění svatyně, neboli k velkému Dni smíření, desátého dne sedmého židovského měsíce (Leviticus 16,29–34), kdy velekněz, poté co vykonal smíření za celý Izrael a tak odstranil jejich hříchy ze svatyně, vycházel ven a žehnal lidu. Proto se věřilo, že Kristus, náš veliký Velekněz, se zjeví, aby očistil zemi zničením hříchu a hříšníků a aby svému očekávajícímu lidu udělil nesmrtelnost. Desátý den sedmého měsíce, velký Den smíření, čas očištění svatyně, který v roce 1844 připadl na dvacátého druhého října, byl pokládán za dobu Pánova příchodu. To bylo v souladu s již předloženými důkazy, že 2300 dní skončí na podzim, a závěr se zdál neodolatelný.“

„V podobenství Matouše 25 následuje po době čekání a dřímoty příchod ženicha. To bylo v souladu s právě předloženými důkazy, jak z proroctví, tak z předobrazů. Nesly silné přesvědčení o své pravdivosti a ‚půlnoční volání‘ bylo hlášáno tisíci věřících.

„Jako přílivová vlna se toto hnutí přehnalo přes zemi. Šlo od města k městu, od vesnice k vesnici a pronikalo i do odlehlých venkovských krajů, až byl čekající Boží lid plně probuzen. Fanatismus před tímto hlásáním mizel jako časný mráz před vycházejícím sluncem. Věřící viděli, jak jsou odstraněny jejich pochybnosti a rozpaky, a jejich srdce oživila naděje a odvahou. Toto dílo bylo prosté oněch krajností, které se vždy projevují tam, kde je lidské vzrušení bez usměrňujícího vlivu slova a Ducha Božího. Svým rázem se podobalo oněm obdobím pokoření a návratu k Hospodinu, která ve starověkém Izraeli následovala po poselstvích napomenutí od Jeho služebníků. Neslo znaky, jež v každém věku označují Boží dílo. Bylo v něm málo extatické radosti, nýbrž spíše hluboké zpytování srdce, vyznávání hříchu a opouštění světa. Příprava na setkání s Pánem byla břemenem úzkostně zápasících duší. Byla tu vytrvalá modlitba a bezvýhradné zasvěcení Bohu.“ Velký spor, 400.

Jarní svátky se naplnily ve svatém týdnu a tehdy byl o Letnicích vylit raný neboli alfa déšť, čímž předobrazil vylití pozdního deště při podzimních svátcích. Tyto jarní svátky jsou uvedeny v

Leviticus 23, ve verších jedna až dvacet dva. Podzimní svátky jsou ve verších 23 až 44. Dva tisíce tři sta let vás přivádí k roku 1844. Dvacet dva veršů pro jarní svátky a dvacet dva veršů pro podzimní svátky. Dvě sady po dvaceti dvou ve dvacáté třetí kapitole.

Svátek troubení byl varováním, že za deset dní nastane soud, a svátek stánků byl oslavou radosti z hříchů, které byly odpuštěny v Den smíření. Sobota a osmý den po svátku představují tisíciletý sobotní odpočinek země.

Ale, milovaní, toto jediné ať vám není skryto: že jeden den je u Pána jako tisíc let a tisíc let jako jeden den. 2 Petr 3,8.

První anděl oznámil zahájení soudu a na oné prorocké úrovni je rok 1798, jenž byl Danielovým „časem konce“, naplněním svátku troubení; avšak 11. srpna 1840 bylo odpečetěné poselství prvního anděla z roku 1798 zmocněno naplněním proroctví o druhém běda. Islám je součástí varování svátku troubení, které oznamuje blížící se den soudu.

Pro ty, kdo jsou ochotni vidět, podzimní svátky trub a stánků představují svátky alfa a omega, se soudem uprostřed. Není náhodou, že tyto svátky jsou uvedeny ve třetí knize Mojžíšově dvacáté třetí kapitole. Dvacet tři je symbolem smíření. Není náhodou, že první svátek připadá na první den sedmého měsíce a že poslední svátek končí dvacátého druhého dne. Svátek trub je prvním písmenem hebrejské abecedy, Den smíření je prostředním písmenem a svátek stánků je dvacátým druhým písmenem hebrejské abecedy.

Dvacátá třetí kapitola, verše 23 až 44 knihy Leviticus, představuje dvacet dva veršů zasazených do „rámce pravdy“. Desátý den uprostřed označuje zkoušku, neboť deset je symbolem zkoušky, a Den smíření je místem, kde je zaznamenána a vyřešena vzpoura ztracených; tato vzpoura je představena třináctým písmenem hebrejské abecedy. Prostřední písmeno hebrejského slova pravda je třinácté a odpovídá desátému dni sedmého měsíce, a jako mezník nese prorocké atributy hebrejské abecedy i onoho konkrétního dne. Deset plus třináct je dvacet tři. Sedmdesát je součtem 10krát 7 a desátý den sedmého měsíce se také rovná sedmdesáti, což je symbol ukončení doby milosti.

Tu přistoupil k němu Petr a řekl: Pane, kolikrát zhřeší proti mně můj bratr, a odpustím mu? Až sedmkrát? Ježíš mu řekl: Nepravím ti: Až sedmkrát, ale až sedmdesátkrát sedmkrát. Matouš 18,21.22.

Pro starověký Izrael bylo vyměřeno čtyři sta devadesát let. Tato léta byla oddělena z dvou tisíc tři set let a byla znázorněna jako sedmdesát týdnů; Ježíš tedy označil, že hranice doby milosti činí čtyři sta devadesát let, což je v Danieli deváté kapitole vyjádřeno jako „sedmdesát“ týdnů.

Sedmdesát týdnů jest určeno o tvém lidu a o tvém svatém městě, aby bylo dovršeno přestoupení, aby byl učiněn konec hříchům, aby bylo vykonáno smíření za nepravost, aby byla uvedena věčná spravedlnost, aby bylo zapečetěno vidění a proroctví a aby byl pomazán Nejsvětější. Daniel 9,24.

Hebrejské slovo přeložené jako „odřato“ je ve Starém zákoně použito pouze v tomto verši a znamená „určeno“ nebo „ustanoveno“. Liší se od slova běžně užívaného a překládáného jako

„odt'ato“, které vychází z toho, že Abram v prvním kroku smlouvy v patnácté kapitole Genesis rozt'al oběti. Bylo „určeno“ a „ustanoveno“, že Izrael bude mít čtyři sta devadesát let doby zkušebního trvání, a poté bude odt'at jako Boží smluvní lid. Dvě různá „odt'atí“: jedno představuje toto období jako dobu zkušebního trvání, která byla „odt'ata“ z většího počtu číslem sedmdesát, a když je Joelovo „nové víno“ „odt'ato“ od jejich úst, doba milosti se uzavírá. Sedmdesát představuje uzavření doby milosti.

Podzimní svátky obsahují tři kroky hebrejského slova „pravda“. Podzimní svátky začínají v Leviticus 23:23, prostřední mezník Dne smíření připadá na desátý den a třinácté písmeno, což se rovná 23, a svátek stánků končí dvacátého druhého dne, po němž následuje veliký sabat, a oddíl končí ve 23:44.

Leviticus znamená levitské kněžství. Jarní svátky jsou představeny v kapitole 23,1–22, poté jsou podzimní svátky představeny v 23,23–44. Jarní svátky jsou vyjádřeny ve dvaadvaceti verších a hebrejská abeceda má dvaadvacet písmen. Podzimní svátky jsou rovněž vyloženy ve dvaadvaceti verších. Svátek troubení oznamuje přiblížení soudu v Den smíření. Potom svátek stánků trvá sedm dní a končí dvaadvacátého dne sedmého měsíce. První z těchto sedmi dnů byl obřadní sobotou, stejně jako den osmý, který byl dnem po sedmidenním svátku. První a osmý den činí osmý den symbolem osmého, jenž je ze sedmi.

Mluv k synům Izraele a řekni: Patnáctého dne tohoto sedmého měsíce bude po sedm dní svátek stánků Hospodinu. Prvního dne bude svaté shromáždění; nebudete v něm konat žádnou otrockou práci. Po sedm dní budete přinášet Hospodinu ohnivou oběť; osmého dne budete mít svaté shromáždění a budete přinášet Hospodinu ohnivou oběť; je to slavnostní shromáždění; nebudete v něm konat žádnou otrockou práci. ... Také patnáctého dne sedmého měsíce, když shromáždíte plody země, budete slavit Hospodinu svátek po sedm dní: prvního dne bude odpočinek a osmého dne bude odpočinek. Leviticus 23:34–36, 39.

Obřadní sobota osmého dne představuje sobotu tisíciletí, která následuje po svátku stánků. Putování starověkého Izraele po poušti po čtyřicet let se připomíná přebýváním ve stáncích během dnů svátku stánků a představuje nejen vylití pozdního deště, ale i dobu Jákobova soužení, kdy andělé odvedli Boží věrné do pahorků a hor k ochraně.

„V době soužení jsme všichni uprchli z měst a vesnic, ale byli jsme pronásledováni bezbožnými, kteří vtrhli do domů svatých s mečem. Pozvedli meč, aby nás zabili, ale on se zlomil a padl bezmocný jako stéblo. Tehdy jsme všichni dnem i nocí volali o vysvobození a to volání vystoupilo před Boha. Slunce vyšlo a měsíc se zastavil. Proudící vody přestaly téci. Vystoupila temná těžká oblaka a srážela se navzájem. Avšak bylo tam jedno jasné místo ustálené slávy, odkud zazněl Boží hlas jako hlas mnohých vod, který otrásl nebem i zemí. Nebe se otevíralo a zavíralo a bylo v pohybu. Hory se trásly jako třtina ve větru a všude kolem vrhaly roztřepené balvany. Moře vřelo jako kotel a vyvrhovalo kameny na pevninu. A když Bůh oznámil den a hodinu Ježíšova příchodu a svému lidu odevzdal věčnou smlouvu, pronesl jednu větu a pak se odmlčel, zatímco ta slova se valila zemí. Izrael Boží stál s očima upřenýma vzhůru a naslouchal slovům, jak vycházela z úst Jehovových a valila se zemí jako údery nejsilnějšího hromu. Bylo to strašlivě slavnostní. Na konci každé věty svatí zvolali: Sláva!

Haleluja! Jejich tváře byly ozářeny Boží slávou a zářily slávou, jako zářila tvář Mojžíšova, když sestupoval ze Sinaje. Bezbožní na ně pro tu slávu nemohli pohlédnout. A když bylo vyřčeno nikdy nekončící požehnání nad těmi, kteří ctili Boha tím, že zachovávali jeho sobotu svatou, zazněl mocný vítězný pokřik nad Šelmou a nad jejím Obrazem.“

„Tehdy započalo jubileum, kdy země měla odpočívat.“ Review and Herald, 21. července 1851.

Ježíš se vrací a země odpočívá po tisíc let, jak to předobrazuje sobota sedmého roku pro zemi a jubileum. Ve třetím verši 23. kapitoly Leviticus je sobota sedmého dne pro člověka uvedena jako úvod kapitoly, která končí osmým, totiž tím ze sedmi, a představuje sobotu sedmého roku, kdy země odpočívá.

I promluvil Hospodin k Mojžíšovi a řekl: Mluv k synům Izraele a řekni jim: O Hospodinových slavnostech, které budete vyhlašovat jako svatá shromáždění—tyto jsou mé slavnosti. Šest dní se bude pracovat, ale sedmého dne jest sobota odpočínutí, svaté shromáždění; nebudete v něm konat žádnou práci. To jest Hospodinova sobota ve všech vašich příbytcích. Leviticus 23:1–3.

Alfou dvacáté třetí kapitoly je sobota sedmého dne a omegou této kapitoly je tisíc let, kdy je země pustá, což bylo předobrazeno sobotou sedmého roku pro zemi a jubileem. Alfou kapitoly jsou jarní svátky, které začínají sobotou sedmého dne a končí ve dvacátém druhém verši; kdežto omega kapitoly končí dvacátého druhého dne sedmého měsíce, po němž následuje obřadní sobota osmého dne, která představuje sobotu sedmého roku pro zemi.

Verše jedna až dvacet dva představují Kristovo dílo jako nebeského Velekněze ve svatyni; verše dvacet tři až čtyřicet čtyři představují jeho dílo ve velesvatyni. Leviticus je symbolem kněží a představuje Kristovu velekněžskou službu. Alfa sobota sedmého dne sahá zpět ke stvoření a omega sobota sedmého roku sahá až k obnovené zemi. Leviticus dvacet tři se v historické perspektivě rozprostírá od stvoření až k novému stvoření.

Radost či hanba prorockého poselství je symbolem těch, kteří mají poselství Půlnočního volání, nebo jeho padělek. Dokud není tato pravda zahrnuta do výkladu, uniká pozornosti otázka, která způsobuje hanbu. Ti, kdo mají pravý olej, tento bod nepřehlédnou. Radost je znázorněna těmi, jejichž hříchy byly odstraněny, a jsou představeni těmi, kdo slaví svátek stánků.

A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi, (a viděli jsme jeho slávu, slávu jakožto Jednorozeného od Otce,) plné milosti a pravdy. Jan 1,14.

Řecké slovo přeložené jako „přebýval“ znamená „postavit stánek“ či „přebývat ve stánku“. Ježíš se stal tělem a přebýval s námi ve stánku. Přijal naši lidskou přirozenost, náš stánek, náš stan, naši chýši, naše tělo. Petr to vyjádřil takto:

Ano, pokládám za správné, dokud jsem v tomto stánku, probouzet vás připomínáním; neboť vím, že brzy odložím tento svůj stánek, jak mi to i náš Pán Ježíš Kristus oznámil. 2 Petr 1,13.14.

Pavel to vyjádřil takto:

Neboť víme, že bude-li náš pozemský dům tohoto stánku zbořen, máme od Boha příbytek, dům ne rukou udělaný, věčný v nebesích. Neboť v tomto sténáme a vroucně toužíme, abychom byli oděni našim příbytkem, který je z nebe; jestliže totiž, jsouce oděni, nebudeme shledáni nazí. Neboť my, kteří jsme v tomto stánku, sténáme obtíženi břemenem; ne že bychom chtěli být svlečeni, nýbrž oděni, aby smrtelnost byla pohlcena životem. 2. Korintským 5,1–4.

Svátek stánků je symbolem zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc, které se uskutečňuje, když se otevrou nebeská okna. Když budou hříchy sto čtyřiceti čtyř tisíc odstraněny, Duch svatý bude bez míry vylit na vítěznou církev. Soud je pro sto čtyřicet čtyři tisíc dokončen a ti, kdo jsou zapečetěni, vycházejí, aby pod mocí Ducha svatého hlásali mocné volání třetího anděla, jak je znázorněno svátkem stánků.

Naše tělo je chrámem a stanem, což je příbytek. Ti, kdo se shromáždili v Jeruzalémě, aby slavili svátek stánků, slavili, že jejich hříchy byly vymazány. Mojžíš byl použit k tomu, aby na poušti vztyčil příbytek, a svátek stánků se nakonec slavil přebýváním ve stáncích na poušti, neboť Ježíš vždy znázorňuje konec počátkem.

Proto, svatí bratři, účastníci nebeského povolání, zvažte Apoštola a Nejvyššího kněze našeho vyznání, Krista Ježíše, který byl věrný tomu, jenž ho ustanovil, jako i Mojžíš byl věrný v celém jeho domě. Neboť tento byl uznán za hodného větší slávy než Mojžíš, protože ten, kdo dům vystavěl, má větší čest než dům. Každý dům je totiž někým vystavěn; avšak ten, který vystavěl všechno, je Bůh. A Mojžíš byl vpravdě věrný v celém jeho domě jako služebník, ke svědectví o těch věcech, které měly být teprve řečeny; ale Kristus jako Syn nad svým vlastním domem; a jeho domem jsme my, jestliže si až do konce pevně zachováme smělou důvěru a chloubu naděje. Židům 3,1–6.

Mojžíš byl věrný služebník, jehož Bůh použil ke zbudování svatostánkového chrámu, avšak Kristu jako Veleknězi a Apoštolu náleží větší čest než služebníku Mojžíšovi. Každý dům, od Mojžíšova svatostánkového chrámu přes Šalomounův chrám až po Herodův chrám představovaný čtyřicet šest let, lidský chrám se svými 46 chromozomy i milleritský chrám od roku 1798 do roku 1844, byl zbudován Bohem. V prorocké linii rozličných projevů chrámů, která začíná v zahradě Eden, potom po hříchu u brány zahrady, poté po potopě u oltářů až k Mojžíšovi, jsou třemi hlavními mezníky Mojžíš, Kristus a sto čtyřicet čtyři tisíc.

Mojžíš a Kristus představují alfu a omegu starověkého Izraele a společně představují spojení lidství a Božství, které je rovněž znázorněno sto čtyřiceti čtyřmi tisíci. Při příchodu třetího anděla v 11. kapitole Zjevení je Janovi řečeno, aby změřil chrám, a při příchodu téhož anděla v 9/11 je Janovi znovu řečeno, aby změřil chrám. V obou případech je mu řečeno, aby ponechal nádvoří o 1 260 dnech stranou. V roce 2023 tentýž anděl přišel a Boží lid je nyní povolán, aby změřil chrám. Těch 1 260 dnů, neboli tři a půl dne, skončilo v roce 2023 a od toho okamžiku až těsně před nedělním zákonem má být chrám vyzdvižen. Rok 2024 označil položení základů a ukázal vzpouru zjevenou jako skupinu, která „pohrdala dnem nepatrných začátků“ a protestovala proti Millerovu určení symbolu, který ustanovuje vidění.

I stalo se ke mně slovo Hospodinovo, řkoucí: Ruce Zerubábelovy položily základ tomuto domu; jeho ruce jej také dokončí; a poznáš, že Hospodin zástupů mě k vám poslal. Neboť kdo pohrdl dnem malých věcí? Neboť se budou radovat a uvidí olovníci v ruce Zerubábelově s těmi sedmi; to jsou oči Hospodinovy, které probíhají sem i tam po celé zemi. Zacharjáš 4,8–10.

Odmítnout Millerovo určení, že to je Řím, kdo ustanovuje vidění, znamená odmítnout základy, a je to „pohrdat dnem malých věcí“. Milleritské hnutí bylo alfa hnutím prvního a druhého anděla a hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc je omega hnutím třetího anděla. Je dvaadvacetkrát mocnější než alfa. V tomto prorockém smyslu jsou základy milleritského hnutí „dnem malých věcí“. Pohrdnout jakoukoli základní pravdou znázorněnou na dvou tabulích Abakukových, znamená zemřít, neboť vidění, které je ustanoveno ve čtrnáctém verši jedenácté kapitoly Daniela, je totéž vidění, které označil Šalomoun.

Kde není vidění, lid hyne; ale blahoslavený je ten, kdo zachovává zákon. Přísloví 29,18.

Vidění závěrečného kamene je podivuhodné, neboť ukazuje, že základní úhelný kámen je zároveň i závěrečným kamenem, avšak s dvaadvacetkrát větší mocí. Alfa základní zkouška roku 2024 byla vnějším intelektuálním poselstvím zapečetění a omega chrámová zkouška roku 2026 je vnitřním duchovním poselstvím zapečetění. Jedno rozpoznává obraz a znamení šelmy a druhé obraz a znamení Boha. Tato omega vnitřní zkouška je znázorněna dvěma symboly z Millerova snu, které musejí být vyloženy v kontextu událostí posledních dnů. Co je sýpka? a co je pokrm?

V příštím článku budeme v těchto věcech pokračovat.

Židovské manželství v Ježíšově době probíhalo ve třech hlavních fázích, často rozložených do několika měsíců nebo až jednoho roku. Prvním krokem bylo právoplatné uzavření manželství, nazývané zasnoubení, při němž bylo manželství právně ustaveno, avšak nevěsta a ženich zůstávali odděleni, zatímco ženich se vracel do domu svého otce, aby pro svou nevěstu připravil místo. Proto byla Maria, Josefova manželka, nazývána jeho manželkou ještě předtím, než spolu začali žít. Nevěrnost v tomto období byla považována za cizoložství.

Období čekání bylo nejisté a mohlo trvat dny, týdny nebo měsíce. Tato nejistota je podstatným prvkem podobenství. Otec mohl čekat až rok, aby potvrdil panenskou čistotu nevěsty. Ženich neoznamoval přesný den ani hodinu svého návratu, neboť bylo na rozhodnutí jeho otce určit, kdy se tak stane; nevěsta tedy věděla, že svatba přijde — nikoli však kdy. Tato nejistota byla záměrná a dokud otec nepřikázal ženichovi, aby šel a vyzvedl si svou nevěstu, vše s tím spojené prodlévalo.

Když otec řekl: „Jdi a přiveď svou nevěstu,“ ženich přicházel v noci se svými přáteli, s voláním a za zvuku trouby. Dělo se to vždy v noci, aby se předešlo cestování na velké vzdálenosti v denním horku, které může být v izraelské zemi tísnivé. Bylo zapotřebí pochodní a oleje, neboť neexistovalo pouliční osvětlení a průvod mohl trvat celé hodiny. Skutečný obřadní výraz ve starověkých hebrejských manželstvích, který byl během průvodů provoláván, zněl: „Hle, ženich přichází!“

Panny (druzičky) v podobenství nebyly náhodné ženy; byly družkami nevěsty, čekaly s ní, očekávalo se, že se připojí k průvodu, a měly být připraveny v kteroukoliv hodinu a nést si vlastní

olej, aby osvětlily cestu k domu ženicha. Pochodně rychle dohořivaly, a proto bylo nutné vzít s sebou zásobu oleje pro případ dlouhé cesty. O olej se společně nedělily.

Prodleva je ve starověkém průvodu a manželství běžná a kulturně nepředstavovala žádný problém. Prodlevy se očekávaly a usnutí bylo normální. Rozdíl nespočívá ve spánku, nýbrž v připravenosti, nikoli v bdělosti. Pošetilé panny nepočítaly s prodlením tak jako moudré. Všichni by spali, neboť období od právoplatného zasnoubení až po dovršení manželství může trvat rok.

Jakmile průvod dorazil k domu ženicha, začala svatební hostina a dveře byly natrvalo zavřeny; pozdě přichodí nebyli vpuštěni. Nebyla to krutost — byl to zvyk, neboť kdokoli později klepal po zavření dveří, znamenalo to, že nepatřil k průvodu.

Ježíš si tento obraz nevymýšlel a k tomuto podobenství neposkytl žádné vysvětlení, jak to často činil. Nemusel podávat žádné vysvětlení, neboť všechny tyto kulturní souvislosti byly Jeho posluchačům plně srozumitelné. Ježíš označoval doslovnou východní svatbu, nikoli abstrakci.

Podrobnosti jsou plně doloženy jak hebrejským svědectvím, tak i historiky římského a řeckého období.

Mišna (2. století po Kr., avšak zachovávající chrámové zvyklosti z doby před rokem 70 po Kr.)

Talmud (pozdější kompilace, avšak cituje dřívější praxi)

Josephus (židovský historik 1. století)

Rabínská svatební liturgie a právní rozpravy

Řecko-římské pozorovatele Judeje

Josephus nepodává ucelenou „svatební příručku“, avšak právní a kulturní podrobnosti, které předpokládá, se přesně shodují s popisy v Mišně/Talmudu. Mišna je klíčovým pramenem.

Podobenství dopadlo na židovského posluchače 1. století s mimořádnou silou, neboť v Matoušovi 25 nebylo třeba nic vysvětlovat. Půlnoční příchod byl běžný, lampy a olej byly zřejmou nezbytností, prodleva mezi právoplatným zasnoubením k sňatku a půlnočním průvodem se očekávala a zavřené dveře byly standardním postupem! Panny, které byly vyloučeny, se styděly, a pro židovské posluchačstvo Ježíšovy doby byla hanba pošetilých panen naprosto zasloužená. Ježíšovi posluchači, kteří tento obřad důvěrně znali, by s pošetilými pannami neměli žádný soucit, neboť každý věděl, že příprava byla naprostou povinností každé panny, která byla požádána, aby se průvodu účastnila. Tyto pravdy byly pro židovské posluchačstvo natolik zřejmé, že Ježíš nikdy nemusel k tomuto podobenství podávat žádné vysvětlení.